Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: ”Valdemar Seier”, i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558747600/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Sager, tvivlede han dog ikke paa Ægtheden af hellig Anders Mirakler, og forsvarede altid denne vidunderlige Præsts Gudsfrygt og Redelighed med den største Iver.

Medens de Reisende nu iførte sig deres Reisekapper og toge Afsked med Saxo, stod Carl af Rise i dybe Tanker over hvad han nys havde hørt; det forbausede ham, at det endnu var Mennesker til, som kunde gjøre Mirakler, og derover glemte han fast Sorgen over Afskeden og over at han maatte tilbagegive Erkebispens Sværd og Broder Gunners statelige Bælte.

Neppe havde Saxo fulgt sine Gjester til Døren og var kommen tilbage til sit Studerekammer, førend han af sin aarvaagne Lærling bestormedes med Spørgsmaal ikke alene om hellig Anders Mirakler, men om Troværdigheden af alle de Sagn og Folkeeventyr, Drengen havde hørt af sin Bedstemoder.

Istedetfor at indlade sig med sin videlystne Lærling i en kold og kritisk Undersøgelse om slige Fortællingers Troværdighed, fik gamle Saxo selv Lyst til at høre Nogle af de mange underlige Historier, hvoraf Barnet havde Hovedet fuldt; saa mødig han var, kom han dog atter Olie i Lampen og glædede sig ret hjertelig ved at høre mangt et velbekjendt Barndomseventyr, opfrisket af den livlige Dreng. Der var endogsaa et og andet, som han opskrev efter Carls Fortælling, for at sammenligne det med ældre Sagn og Beretninger. Til Gjengjeld lovede han sin muntre Lærling, at fortælle ham ret mange smukke og vidunderlige Historier om danske Kæmper, Konger og Helte.

Det var næsten blevet Morgen inden Carl og Saxo vare komne til Hvile. Da det ringede til Morgenmessen i Klosteret, vaagnede Saxo af sin lette Blund og gik med sit Missale til Capellet, men huskede ikke paa Drengen, som han havde beredt et Leie til imellem Papiirene paa Bænken.

Da han kom tilbage, satte han sig til sit Arbeide og erindrede ikke Andet, end at han, som sædvanlig, var ene i Cellen. Men da Middagsklokken ringede og han vilde gaae til Refectoriet, fik han forundret Øie paa Drengen, som sad opreist paa Bænken og gned sig Søvnen af Øinene.

»Hvad er dette? – nu det er sandt, det er dig – hvad er det nu du hedder?«

»Carl – svarede Drengen bedrøvet – kjender I mig ikke mere?